

РЕШЕНИЕ

№ 2728

гр. София, 06.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 36 състав, в
публично заседание на 19.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Андонова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2268** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.
Образувано е по жалба вх. № С-11-254-03-825/28.03.2011 г. от адвокат Г. Д., процесуален представител на Г. И. А и З Б А, двамата от гр. С. против Заповед № ДК - 09 - С - 24/25.02.2011 г. на Началник С. С. при РДНСК - Ю. Р., с която се забранява ползването на строеж „Двуетажна жилищна сграда“, находящ се в урегулиран поземлен имот (УПИ) XLII - 113, кв. 9, по плана на гр. С., м. в. з. „М д“ - II б част - разширение „Д“, с административен адрес: гр. С., в. з. „М д“, У. „23“ № 14, Р. „П“ - СО, собственост на Г. И. А и З Б А, съгласно нотариален акт № 171, том LLLXXI, дело № 33519/1997 г. Недоволни от така постановената заповед са останали жалбоподателите, които в подадената жалба излагат доводи за незаконосъобразност на същата, поради обстоятелството, че била издадена в нарушение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона, съгласно чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК.

Твърдят, на първо място, че административният орган при издаване на заповедта не взел предвид разпоредбата на ЗМДТ и не е съблюдавал приложимостта на закона по отношение на правото на ползване на имота. Аргументират се с разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от ЗМДТ, която предвиждала възможност жилището да бъде обитавано преди въвеждането му в експлоатация. Достатъчно било сградата да е завършена (т.е. строежът да е приет и въведен в експлоатация, да има издадено удостоверение за въвеждане в експлоатация, съгласно изискванията на ЗУТ) или да е започнало реалното ѝ използване (т.е. постройката да се използва фактически, преди да е издадено съответното удостоверение за въвеждане в експлоатация), за да се дължи данък за

сградата. Самият закон допускал възможността да се обитава недвижимият имот при настъпване на едно от двете събития - или въвеждането му в експлоатация, или фактическото му ползване преди издаване на удостоверение за въвеждане в експлоатация. На следващо място, административният орган не обследвал обстоятелството, че по време на издаване на посочената заповед, е провеждана предвидената в чл. 177 от ЗУТ процедура пред органа, издал разрешението за строеж с № 112/07.08.1998 г. на Р. „Панчарево" - Столична община, за въвеждане на сградата в експлоатация. Подадени били всички необходими документи по реда на ЗУТ, но поради по-продължителната процедура молителите били изправени пред обективната невъзможност да се сдобият с такова удостоверение в рамките на указания им срок за доброволно изпълнение на заповедта. С оглед на това обстоятелство оспорваният индивидуален административен акт се явявал незаконосъобразен и поради несъответствието му с целта на закона. Молят да се отмени изцяло обжалваната заповед.

Ответникът по жалбата не се представлява в откритото съдебно заседание и не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени допустимостта и основателността на разглежданата жалба, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, поради което е допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

От събраните по делото доказателства е видно, а и между страните не е спорно, че жалбоподателите са собственици на строеж „Двуетажна жилищна сграда", находящ се в урегулиран поземлен имот (УПИ) XLII - 113, кв. 9, по плана на гр. С., м. в. з. „М долина" - II б част - разширение „Д", с административен адрес: гр. С., в. з. „М д", У. „23" № 14, Р. „П" - СО. Това се установява от нотариален акт № 171, том LLLXXI, дело № 33519/1997 г., както и от разрешението за строеж с № 112/07.08.1998 г. на Р. „П" - Столична община.

При извършената проверка на място от служители на Столична община на 09.01.2011 г. е установено, че строежът представлява двуетажна жилищна сграда в завършен вид, със застроена площ 80 кв.м., с монолитна конструкция и четирискатен покрив с дървена конструкция. Същият е пета категория. съгласно чл.137 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) и Наредба № 1/30.07.2003г. на МРРБ за номенклатурата на видовете строежи, захранен е с ел. енергия и вода и се ползва по предназначение за жилище, в нарушение на чл.178, ал.1 ЗУТ – без да е въведен в експлоатация по надлежния ред.

Тези обстоятелства са констатирани от служители на Р. „Панчарево"-Столична община при проверката на 09.01.2011 г., за което е съставен приложеният по делото констативен акт № Д-9/XL-113 от 09.01.2011 г., въз основа на който е издадена обжалваната заповед. Актът е съставен по реда на чл. 223, ал. 3 от ЗУТ и е връчен на 09.01.2011г. на Г. И. А, като същият е уведомен за започване на административно производство по реда на чл.178, ал.5 от ЗУТ - издаване на заповед за забрана ползването на строежа. Срещу така съставения констативен акт е подадено възражение с вх. № 9400-4738/11.01.2011 г., което е обсъдено в мотивите на обжалваната заповед и е преценено като неоснователно, неаргументирано и неподкрепено с доказателства. По делото не се спори, че така описаният строеж е от пета категория и се ползва от жалбоподателите без надлежното му въвеждане в експлоатация.

Съгласно чл. 178, ал. 1 ЗУТ, не се разрешава да се ползват строежи или части от тях

преди да са въведени в експлоатация, като при нарушение на тази забрана, Началникът на ДНСК или упълномощено от него длъжностно лице, въз основа на констативен акт забранява с мотивирана заповед ползването на строежите, съгласно ал. 5 на същия член. Релевантните факти за издаването на заповед с такова съдържание се извеждат от тези два текста и те са: 1. строежът да подлежи на въвеждане в експлоатация, а такива, съгласно чл. 137, ал. 1, са всички строежи от първа до пета категория включително; 2. строежът да се ползва към датата на съставяне на констативния акт и 3. за строежа да не е издадено разрешение за ползване.

В конкретния казус, тези релевантни факти са налице. Те са установени по надлежния ред от органи на Столична община на основание чл. 223, ал. 3 от ЗУТ, а констатациите им не се оспорват от жалбоподателите. Неоснователни са изложените оплаквания за незаконосъобразност на оспорената заповед.

Същата е издадена от компетентен орган - Н. на С. С. при РДНСК-ЮЗР, като видно от Заповед № РД-13-447/01.11.2010 г., Началникът на ДНСК е предоставил на началниците на сектори към РДНСК, правомощията по чл. 222, ал. 1, т. 6, т. 7 и т. 13 от ЗУТ.

На следващо място, оспорваната заповед е мотивирана, с посочване на фактически и правни основания за издаването ѝ. Не са оборени констатациите за ползването на строежа като жилище от жалбоподателите, напротив – това обстоятелство се изтъква от самите тях при излагане на защитната им теза. Наведените доводи за възможността строежът да бъде ползван преди въвеждането му в експлоатация, основани на разпоредбите на ЗМДТ, следва да се приемат за неотнормирани. Фактическото ползване на строежа не обвързва забраната за ползването му. Последната се налага именно с такава цел - да преустанови ползването на строеж, който не е въведен в експлоатация по установения в закона ред. Тези обстоятелства обуславят материалноправната законосъобразност на заповедта.

Ирелевантно също така е и обстоятелството, че към момента на издаване на процесната заповед е провеждана предвидената в чл. 177 от ЗУТ процедура пред органа, издал разрешението за строеж, за въвеждане на сградата в експлоатация. От значение е единствено обстоятелството, че строежът, като подлежащ на въвеждане в експлоатация, се ползва, без да е приет по установения ред. Горното не обуславя наличие на порока издаване на процесната заповед в несъответствие с целта на закона /ЗУТ/, доколкото в конкретната хипотеза тя се заключава в забрана на ползването и достъпа до строежи, които не са въведени в експлоатация по законоустановения ред. Действително в обжалваната заповед е допусната техническа грешка в изписване на фамилията на жалбоподателите, но това нарушение не е съществено, тъй като от останалите доказателства по делото се установява по категоричен начин, че именно Г. И. А и З Б А са адресати на процесната заповед. Ето защо допуснатото нарушение не е основание за отмяна на обжалваната заповед. Същата техническа грешка е допусната и в подадената жалба до съда, но жалбоподателите са представлявани в настоящото производство от А. Д., като в пълномощното са посочени верните им фамилни имена. На свой ред, в изпълнение на изискването на разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, настоящият съдебен състав провери законосъобразността на оспорения административен акт и на останалите основания по чл. 146 от АПК.

Процесната заповед е издадена въз основа на констативен акт, съставен съгласно изискванията на чл. 223, ал. 3 ЗУТ, от служители на Р. „Панчарево“-Столична община. Актът, по изложените по-горе съображения, е законосъобразен, поради което и самата

процесна заповед е издадена при спазване на административно-производствените правила, издадена е от компетентен орган при редовно делегиране на права съгласно чл. 225, ал. 1 от ЗУТ, в законоустановената форма, както и в съответствие с целта на закона.

Поради това разглежданата жалба се явява неоснователна и ще бъде отхвърлена.

Воден от горното, на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба вх. № С-11-254-03-825/28.03.2011 г. от Г. И. А и З Б А, двамата от гр. С., подадена чрез пълномощника им адвокат Г. Д. против Заповед № ДК - 09 - С - 24/25.02.2011 г. на Началник С. С. при РДНСК - Ю. Р..

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ: